

Sygn. akt: I 1 C 1545/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Jędrzejewski

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2018 r. w Gdyni

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko L. W.

o zapłatę

I. Oddala powództwo.

II. Kosztami procesu obciąża powoda uznając je za uiszczone w całości.

Zarządzenia:

1. Odnotować i zakreślić w rep. C
2. Odpis wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda i pozwanemu z pouczeniem o apelacji
3. Akta z wpływem lub za 1 miesiąc

UZASADNIENIE

Powód M. B. prowadzący działalność gospodarczą jako Samochodowy Zakład Usługowo Handlowy (...) w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego L. W. kwoty 200 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Kwota ta miała wynikać z niezapłaconego czynszu z tytułu umowy najmu zawarte między stronami.

(pozew – k. 3-4)

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaprzeczył, aby powód miał prawo dochodzić od niego żądanej należności. Potwierdził że został zawarta umowa najmu pojazdu, jednakże zaprzeczył by był stroną tej umowy. Wskazał, iż pojazd ten był przez niego użytkowany, gdyż Towarzystwo (...) użyczyło mu ten pojazd w ramach likwidacji szkody. Pozwany nigdy takiej umowy nie zawierał i wszelkie roszczenie winny być kierowane do ubezpieczyciela.

(pismo pozwanego k. 19-21)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 kwietnia 2017 r. pomiędzy powodem M. B. prowadzący działalność gospodarczą jako Samochodowy Zakład Usługowo Handlowy (...) w G. a pozwanym L. W. została zawarta umowa najmu samochodu marki S. na okres od 24 kwietnia 2017 r. od godz. 13.00 do 28 kwietnia 2017 r. do godz. 13.00. Pojazd został zwrócony w dniu 10 maja 2017 r. o godz. 18.00.

W § 4 umowy przewidziano że płatność za wynajem ponosi Firma (...). W § 5 umowy przewidziano iż za niedotrzymanie terminu zwrotu pojazdu za każdą dobę w kwocie 200 zł.

/Dowód : umowa k. 10-11/

W dniu 2 czerwca 2017 r. powód wystawił fakturę w stosunku do pozwanego na kwotę 200 zł za niezwrócenie pojazdu w terminie.

/Dowód : faktura k. 12/

Na wezwanie powoda pozwany odmówił zapłaty należności.

Sąd zważył, co następuje:

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd oparł się na dowodzie z w/w dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania. Dowody te w powyższym zakresie zostały uznane przez Sąd za wiarygodne.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było to, czy istniała niespłacona wierzytelność z tytułu kary umownej wynikającej z łączącej strony oraz czy zaistniał powód do obciążenia pozwanego tą karą umowna za nieoddanie pojazdu w terminie.

Wyrok w niniejszej sprawie został wydany w trybie art. 148¹ kpc po zajęciu stanowisk w sprawie przez strony postępowania. Po sprzeciwie pozwanego, którego odpis został pełnomocnikowi powoda doręczony 6 września 2018 r. ze zobowiązaniem do zajęcia stanowiska w terminie 14 pod rygorem uznania, iż twierdzeń pozwanego nie kwestionuje. W tym terminie powód nie zajął stanowiska, więc w dniu 26 września 2018 r. został wydany wyrok na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego.

W ocenie Sądu łącząca strony umowa najmu została zawarta między stronami procesu, jednakże strony zgodnie ustaliły, iż wynagrodzenie z tej umowy zostanie zapłacone przez (...). W umowie bliżej nie określono jaki jest to podmiot, jednak należy uznać, iż był on obydwu stroną znany. Z umowy w żaden sposób nie wynika, by płatnikiem wynagrodzenia był pozwany ani w zakresie czynszu najmu ani związanych z tym stosunkiem opłat dodatkowych w postaci kar umownych. Nadto jak wynika ze stanowiska pozwanego, niezakwestionowanego przez powoda, umowa miała obowiązywać do 10 maja 2017 r. i za ten okres powód otrzymał wynagrodzenie od Towarzystwa (...), zaś żądanie tej kwoty wskazanej w pozwie jest li tylko próba uzyskania dodatkowego zysku nieopartego podstawą prawną.

W ocenie Sądu to stanowisko pozwanego jest wiarygodne, gdyż skoro opóźnienie w zwrocie pojazdu miało wynosić aż 12 dni, czyli wg umowy powód był uprawniony do naliczenia 2.400 zł kary, to dochodzenie kwoty 200 zł stanowi albo manewr procesowy albo rzeczywiście próbę uzyskania niezależnego świadczenia na zasadzie, że małą kwotę klient zapłaci dla świętego spokoju.

W myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, zaś na pozwanym obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jego wnioski o oddalenie powództwa. W niniejszej sprawie powód dochodząc zapłaty w/w kwoty powinien wykazać zasadność obciążenia pozwanego notą obciążeniową, charakter umowy jaka łączyła strony i zasadność domagania się na podstawie tej umowy zapłaty takiej właśnie kwoty od pozwanego. Zdaniem Sądu to powód jako profesjonalista, od którego wymaga się staranności w wyższym stopniu, powinien ponosić wszelkie konsekwencje związane ze swoją niedokładnością, zaniedbaniem i niekonsekwencją.

W toku procesu podejmuje się działania i rozumowania zmierzające do ustalenia stanu faktycznego. Udowodnienie faktów w świetle przepisów prawa cywilnego, zwłaszcza art. 6 k.c. polega na uznaniu przez Sąd za prawdziwe zdania o tym fakcie. Elementem istotnym jest więc wynik operacji myślowej dokonywanej przez sąd, a nie jedynie dowodzenie w znaczeniu formalnym sprowadzające się do przedstawienie dowodów przez stronę. Materialnoprawny aspekt zagadnienia onus probandi służy do kwalifikacji prawnej negatywnego wyniku postępowania dowodowego., rozumiane jako wskazanie wpływu nieudowodnienia pewnych faktów na wynik procesu. Zgodnie z art. 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy obciąża stronę, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. W związku z powyższym należy uznać, iż wykrycie prawdy przez Sąd ogranicza się w zasadzie do przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez strony. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności mogących, stosownie do treści art. 227 k.p.c., być przedmiotem dowodu.

W niniejszym postępowaniu pozwany zaprzeczył, aby istniało zobowiązanie wskazane przez powoda, co w ocenie Sądu jest wystarczające do przerzucenia ciężaru dowodu na stronę przeciwną. Należy podkreślić, że w tej sytuacji to powód powinien przedłożyć dowody potwierdzające istnienie zobowiązania w takiej a nie innej wysokości. Strona powodowa poza sformułowaniem żądania nie załączyła do pozwu żadnych wiarygodnych dowodów, które mogłyby potwierdzić jej żądanie. Sama umowa wskazuje jedynie istnienie stosunku zobowiązaniowego, natomiast brak jest dowodu z którego wynikałoby w skąd wzięto taką a nie inną kwotę i z jakich ustaleń wynika, iż to pozwany jest zobowiązany do zapłaty tej kwoty.

Przewidziany zasadą ogólną art. 6 k.c. rozkład ciężaru dowodu wywiera oczywisty wpływ na to, kto powinien przedstawić dowody z których wynikała by wysokość i zasadność roszczenia powoda wywodzącego skutki prawne z umowy której treści nawet nie przedstawił.

Z tych względów Sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 k.p.c., obciążając nimi powoda i uznając je za uiszczone w całości.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem,
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 21 dni.